

Romanța noastră

Ion Minulescu

Pe-același drum,
Mânați de-același îndemn nefast al năzuinții,
De-aceleași neînțelese-avânturi spre tot mai sus,
Pe-același drum
Pe unde ieri trecură poate,
Străbunii noștri
Și parinții,
Pe unde, unii după alții, drumeții trec de mii de ani,

Noi -
Căroră ni-i dat să ducem enigma vieții mai departe
Și doliul vremilor apuse,
Și-al idealurilor scrum -
Pe-același drum
Vom trece mâine cerșind din țitirele sparte
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani!

Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor seninuri...
Și-n calea noastră întâlni-vom
Pe cei bătrâni rămași în urmă -
Pe cei ce ne-or privi cu ochii în lacrimi
Cum le luăm-nainte.
Iar noi
Le vom citi-n figură cum suferințele le curmă
În suflet sfintele avânturi
Și-n gură caldele cuvinte...

Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor seninuri...
Și-n calarea noastră întâlni-vom -
O!... câte nu poți să-ntâlnești
Când drumu-i lung
Și nesfârșită e năzuința ce te mână
Tot mai departe
Și te poartă,
Ca pe un orb ținut de mână,
Spre-ntrezărite-Aureole -
Nimicuri scumpe pământeste!...

Porni-vom tineri ca Albastrul imaculatelor seninuri!...
Și mândri poate ca seninul albastru-al sângelui regesc.

Dar va veni o zi în care

Ne vom opri deodată-n drum,
Înspăimântați că-n urma noastră
Zări-vom pe-alții cum sosesc,
Cum ne ajung,
Ne trec-nainte
Și râd că nu-i putem opri...

Da...
Va veni și ziua-n care vom obosi,
Și va veni
Un timp în care-al năzuinții și-al aiurărilor parfum
Ne va părea miros de smirnă,
Iar cântul țiterelor sparte
Un Psalm cântat de-un preot gângav
La căpătâiul unei moarte
Pe care numeni n-o cunoaște...

Și-atunci, privind un urma lor -
Ca cei ce n-au nimic să-și spună
Când nu-și pot spune tot ce vor -
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani,
Vom adormi ca și drumeții
Ce dorm uitați de mii de ani!...